

A Kúria a dr. Slezák Tamás ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Pleszkáts Tibor ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony megszüntetés jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 14.M.421/2013. szám alatt megindított és másodfokon a Budapest Környéki Törvényszék 24.Mf.20.552/2014/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 24.Mf.20.552/2014/4. számú ítéletének felülvizsgálati kérelemmel érintett rendelkezését hatályában fenntartja, egybeken nem érinti.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek - tizenöt napon belül - 13.000 (tizenháromezer) forint és 3.510 (háromezer-ötszázötz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 114.400 (egyszáztizennégyezer-négyszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében a munkaviszonya jogellenes megszüntetésének megállapítását, ennek jogkövetkezményei alkalmazását, szabadság pénzbeli megváltását, utazási költségtérítés és rendkívüli munkavégzésért járó díjazás megtérítését kérte.

A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 14.M.421/2013/19. számú ítéletével kötelezte az alperest a felperes javára szabadságmegváltás és hazautazási költségtérítés megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest az alperes javára perköltség megfizetésére, az alperest pedig az állam javára illeték és előlegezett költség megtérítésére. A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2012. június 18-ától állt az alperesnél munkaviszonyban. 2012. november 10-én az alperes közölte a munkavállalóival, így a felperessel is, hogy mivel nem tud munkát biztosítani a részükre, a munkaviszonyt közös megegyezéssel meg kívánja szüntetni. A jelenlévők a felperes kivételével a munkaviszony megszüntetésére vonatkozó megállapodást aláírták. A felperes 2012. december 6-án vette át az alperes ügyvezetőjétől a munkaviszony megszűnéséhez kötődő igazolásokat, amelyen a munkaviszonya megszűnésének időpontjaként 2012. november 10. szerepelt.

A felperes 2012. december 28-án kelt levelében arról tájékoztatta a munkáltatót, hogy az átvett igazolások adattartama hibás, mivel a munkaviszonyt az alperessel nem szüntette meg, kérte annak helyreállítását.

2013. január 8-án a felperes új munkaviszonyt létesített.

Az elsőfokú bíróság -utalva a 2012. évi I. törvény (Mt.) 64. § (1)

bekezdés a) pontjára- megállapította, hogy a felek ráutaló magatartással a munkaviszony megszüntetésében megállapodtak, azt mindkét fél végrehajtotta. Önmagában az írásba foglalás elmaradás miatt annak jogellenessége nem állapítható meg.

Az alperes ügyvezetője 2012. november 10-én közölte a felperessel, hogy a munkaviszonyt közös megegyezéssel megszünteti, a felperes ezt követően nem munkavégzés céljából utazott vissza N.-ba. T.K.V.-nak a felperes november végén már elmondta, hogy nem áll az alperes alkalmazásában. A felperes decemberben munkahelyet keresett, és 2013. január 8-án munkaviszonyt létesített. Mindezek alapján tehát a munkaviszony megszüntetése tárgyában a megállapodás létrejötté a felek között írásba foglalás nélkül is megállapítható.

Az elsőfokú bíróság a szabadságmegváltással és a munkába utazással kapcsolatos költségek iránti keresetet megalapozottnak találta, míg a rendkívüli munka díjazása iránti igényt bizonyítottság hiányában utasította el.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Budapest Környéki Törvényszék 24.Mf.20.552/2014/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a megfellebbezett részében megváltoztatta, és a jogellenes munkaviszony megszüntetés folytán kötelezte az alperest a felperes javára kártérítés megfizetésére, továbbá részben helyt adott a felperes rendkívüli munkavégzés ellenértéke iránti keresetének is, egyebekben a per főtárgyát illetően az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Mellőzte az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltség és az állam által előlegezett költség viselésére vonatkozó rendelkezéseit, és az alperest kötelezte a felperes javára együttes első- és másodfokú perköltség, továbbá az állam javára együttes eljárási és fellebbezési illeték, valamint előlegezett költség megfizetésére.

A törvényszék megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges körben a bizonyítást lefolytatta, azonban a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a munkaviszony közös megegyezéssel szűnt meg. A bírói gyakorlat szerint az írásbeliség elmaradása esetén csak akkor lehet hivatkozni arra, hogy a munkaviszony megszüntetése teljességbe ment, ha a felek azt végrehajtották, és hosszabb időn keresztül a kialakult állapotot nem vitatták. Ilyen esetben azonban a munkaviszony megszüntetésnek egyértelműnek és feltétel nélkülinek kell lennie ahhoz, hogy joghatás kiváltására alkalmas legyen. Ez nem állapítható meg akkor, hogyha a munkavállaló a munkahelyen azért nem jelent meg, mert a munkáltató nem tartott igényt a munkavégzésére, de akkor sem, ha a meghatározott időpontban új munkáltatónál lépett munkába.

A perbeli esetben miután a munkáltatói jogkör gyakorlója közölte, hogy a munkaviszonyt közös megegyezéssel kívánja megszüntetni, a felperes a megállapodást nem volt hajlandó aláírni. Önmagában abból, hogy ezt követően a munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos igazolásokat átvette, és aláírásával kizárólag az

átvételt igazolta, valamint azon tényből, hogy az ügyvezető közlését követően munkát keresett, és január elején el is helyezkedett, nem következik, hogy ráutaló magatartással, közös megegyezéssel megszüntette a munkaviszonyát. A felperes az iratai átvételét követően rövid időn belül tájékoztatta a munkáltatóját arról, hogy álláspontja szerint köztük nem jött létre megállapodás a munkaviszony megszüntetéséről, majd ezt követően pert indított a munkáltató ellen. Az alperes tehát a felperes munkaviszonyát jogellenesen szüntette meg, ezért az elmaradt jövedelmét kártérítésként köteles megfizetni.

A felperes rendkívüli munkavégzés ellenértéke iránti igényét részben találta megalapozottnak, és arról az Mt. 107. § b) pontja alapján figyelemmel az Mt. 143. § (1) bekezdése és (2) bekezdés b) pontjára is rendelkezett.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Jogsabálysértésként a Pp. 206. § (1) bekezdés és 221. § (1) bekezdése megsértésére hivatkozott.

Álláspontja szerint a perbeli tényeket és bizonyítékokat helyesen és okszerűen az elsőfokú bíróság értékelte. A törvényszék T.K.V. tanú vallomását indokolás nélkül rekesztette ki a bizonyítékok köréből.

Iratellenes a másodfokú bíróság azon megállapítása, miszerint a felperes tájékoztatta volna a munkáltatót arról, hogy közöttük nem jött létre a megállapodás.

A másodfokú bíróság nem indokolta meg, miért nem tartja lényegesnek a közös megegyezés létrejöttének megállapításánál: a felperes által a három hónap alatt tanúsított magatartást (több hétre a barátjához külföldre utazott, munkát keresett), ezzel végrehajtotta a munkaviszony megszüntetésére vonatkozó megállapodást; a felperes harmadik személyek felé tett nyilatkozatait (miszerint megszűnt a munkaviszonya); és azt a tényt, hogy a keresetét csak 2013. január 30-án, akkor terjesztette elő, amikor már új munkaviszonyt létesített.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria a felülvizsgálati eljárásban a Pp. 275. § (1) bekezdésére tekintettel a rendelkezésre álló periratok alapján dönt. Nincs helye a bizonyítékok újraértékelésének, azaz felülmérlegelésének. Az ügy érdekét érintő jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen és logikátlan, iratellenes, nem megfelelően indokolt mérlegelése valósíthat meg [Pp. 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés, BH.2001.197., BH.2002.29.].

A felülvizsgálati kérelemben hivatkozottak a fenti jogszabálysértés megállapítására nem adtak módot.

A ráutaló magatartás - aktív cselekvéssel, vagy éppen passzivitást

tanúsítva - szóbeli nyilatkozat nélkül közvetíti a szerződéses akaratot. Nem állapítható meg ráutaló magatartással a szerződés létrejötte, ha a felek magatartása - önmagában, vagy a korábbi tárgyalásokkal, a szerződés körébe eső körülményekkel együtt - nem fejezi ki a megegyezést a megállapodás lényeges, vagy bármely fél által lényegesnek minősített elemeiben.

A munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó megállapodásban a feleknek befolyásmentesen, kölcsönösen meg kell állapodniuk a munkaviszony meghatározott időpontban történő megszüntetésében (Mfv.I.10.500/2014/4.).

A törvényszék a bírói gyakorlatnak megfelelően rögzítette, hogy a munkaviszony megszüntetéséhez kapcsolódó igazolások átadása, átvétele nem tekinthető írásba foglalt közös megegyezéssel megállapodásnak (BH.1999.331.). Kivételesén van lehetőség arra, hogy az írásbeliség elmaradása esetén az érvénytelenség jogkövetkezménye az Mt. 22. § (4) bekezdés szerint ne legyen alkalmazható, mégpedig akkor, ha a jognyilatkozat a felek egyező akaratából teljesezésbe ment, azaz a felek a megegyezést ráutaló magatartással végrehajtották, és hosszabb időn keresztül a kialakult állapotot nem vitatták.

Helytálló azonban a törvényszék érvelése, miszerint a munkaviszony megszüntetésnek ebben az esetben is egyértelműnek és feltétel nélkülinek kell lennie ahhoz, hogy a joghatás kiváltására alkalmas legyen. Az alperes törvényes képviselője, B.E. ügyvezető azonban elismerte, hogy a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozó megállapodást a felperes nem volt hajlandó aláírni (jegyzőkönyv, 8. oldal 11. bekezdés).

A törvényszék helyesen hivatkozott a felperes alpereshez 2012. december 28-án írt levelére is (keresetlevél melléklete), amelyben előadta, hogy a munkaviszonyt nem szüntették meg, arról semmiféle megállapodás írásban nem készült. Megalapozatlan tehát a felülvizsgálati kérelemnek a másodfokú ítélet iratellenességével kapcsolatos érvelése.

A törvényszék T.K.V. tanúvallomását nem rekesztette ki a bizonyítékok köréből, hanem a per egyéb adataival összevetve értékelte, és vonta le a bírói gyakorlatnak megfelelő következtetését, miszerint a munkáltató 2012. november 10-ei munkaviszony megszüntetésére vonatkozó eljárását követően a felperes azon magatartása, hogy külföldre utazott a barátjához, munkát keresett, továbbá a munkaviszonya megszüntetéséről nyilatkozott, nem tekinthető a munkaviszonyt megszüntető ráutaló magatartásnak figyelemmel az ezzel ellentétes, megállapodás aláírását megtagadó magatartására, valamint ennek hiányára utaló levelére.

A fentiek alapján a törvényszék jogszerűen állapította meg, hogy az Mt. 64. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt írásbeli megállapodás, valamint az Mt. 22. § (4) bekezdésben foglalt feltételek hiányára tekintettel közös megegyezésre hivatkozással jogellenes volt a felperes munkaviszonyának a megszüntetése, ezért jogszerűen

alkalmazta az Mt. 82. § rendelkezéseit.

Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletnek a felülvizsgálattal támadott, a munkaviszony jogellenes megszüntetésének megállapítására és ennek jogkövetkezményeire vonatkozó rendelkezését a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta, míg egyebekben (a rendkívüli munkavégzés ellenértéke vonatkozásában) nem érintette.

A Pp. 78. § (1) bekezdés alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes felülvizsgálati eljárási költsége viselésére.

A 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés alapján a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket is az alperes viseli.

Budapest, 2015. július 2.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

Nné

tisztviselő